

Když báseň oprýská - Maxa, Martin

Když báseň oprýská
zbyde pár holých vět.
Z nich rým už nezískáš
takový už je svět.

A takoví jsme právě teď.
Taky nám lásko nezbývá
už skoro nic, jen vážne řeč
jak nám slov ubývá.

Ubývá nás, ubývá,
je nás lásko čím dál míň.
Ty svou zášť neskrýváš
a já smířil se s tím.

Nevlídna soudní síň
otvírá náruč dokořán,
už spadla klec, už jen můj stín
kdoví proč mě podpírá.

Když báseň oprýská,
zbyde jen pár pár holých vět.
Z nich rým už nezískáš,
takový zkrátka je svět.
A nám lásko nezbývá
než prázdný list papíru,
pod slídou slov mlčení,
jak ostřej břit papíru nevlídna lidská zášť...

Ubývá nás, ubývá,
je nás lásko čím dál míň.
Odcházíš a nezbývá
než jen smířit se s tím.

Tak zbytečný je ptát se proč
každou noc trávu slyším růst,
jen mlčení pod slídou slov
prosvítá ti v brázdě úst.

Ubývá nás, ubývá,
je nás lásko čím dál míň
Ty svou zášť neskrýváš
a já smířil se s tím.